

Rozdělené město

Kroniky magie, svazek I.

Michal Dlouhý

Rozdělené město

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Copyright © Michal Dlouhý, 2025
Cover © Petr Domorád, 2025
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

ISBN 978-80-277-6857-8 (pdf)

Michal Dlouhý

Rozdělené město

Kroniky magie, svazek I.

FØBØS

PROLOG

V uších mi doznívalo svištění větru. Můj žaludek se pomalu uklidňoval, pocit závratě ustoupil a s posledním zaburácením jsem pod nohama ucítil pevnou zem. To už jsem měl ale dávno rozpažené ruce a moje prsty vykreslovaly ve vzduchu rychlou sekvenci symbolů. V puse jsem cítil sucho a hrdlo měl stažené tak, že jsem nebyl schopný vydat ani hlásku. Gesta a soustředění musely stačit. Cítil jsem proudění energie, pomalé pulzování, které mi bylo dlouhé roky blízké jako bušení vlastního srdce. V myšlenkách jsem vyslal příkaz a tepání ustalo.

Opatrně jsem vydechl a teprve v té chvíli se mi začaly znovu vracet ostatní smysly. Na jazyku jsem ucítil kovovou pachutí krve. Nejspíše jsem se při některém z otřesů kousl, ale nebylo to nic vážného. Místo poryvů větru jsem zaznamenal nový zvuk – tiché, ale vytrvalé bzučení všude okolo. Do nosu mě udeřil ostrý pach spáleniny, možná ozonu. Pak se mi konečně vyjasnil zrak a já se rozhlédl kolem sebe.

Byl jsem obklopen nehybným světem jako hmyz lapený v jan-taru. A dokud jsem jej držel v pevném sevření své mysli, musel zůstat uvězněn v tomto zlomku sekundy. Stál jsem na kolejích železničního mostu v koridoru určeném pro rychlovlaky. Celý most ohrazovala energetická bariéra, která nejspíše způsobovala ten otravný zvuk. Bylo zajímavé, že fungovala i teď, když se všechno ostatní zastavilo. Asi bych měl vědět proč, ale při technologických lekcích jsem neměl ve zvyku dávat pozor, pokud

zrovna nešlo o zbraně. Pomalu jsem se otočil, protože jsem koutkem oka zaregistroval zvláštní odlesk.

Ve skutečnosti se za mnou nic neblyžtělo, mou pozornost zaujala nehybná sprška jisker zvedajících se před lokomotivou vlaku, která ode mě byla vzdálena sotva dvacet metrů. Ocelově šedý vůz aerodynamického tvaru měl jenom malý průzor, v němž jsem zahlédl muže se zoufalým výrazem ve tváři. Nejspíše zaznamenal pohyb v kolejišti a pokoušel se rychlovlak zastavit. Pochopitelně neměl nejmenší šanci – tyhle stroje měly nechutně dlouhou brzdnou dráhu. Naštěstí jsem nebyl zvyklý spoléhat se na schopnosti ostatních lidí a zjevně nebyl důvod tento přístup měnit. Znechuceně jsem odvrátil pohled od řidiče brzdícího vlaku a vznesl jsem se až pod samotnou klenbu silového pole, abych se mohl lépe rozhlédnout.

Podé mnou se rozprostírala metropole nebývalých rozměrů. Nacházel jsem se blízko okraje a můj pohled nejprve upoutala vysoká betonová zeď, která město oddělovala od pustiny. Ve všech ostatních směrech se však budovy táhly zdánlivě do nedohledna. Přímo pod železničním mostem vedl nevábne vypadající odpadní kanál a všude kolem byla namačkána chudinská čtvrť.

Strohé, pobožené domy nahrubo opravené záplatami z různých materiálů, které možná poskytovaly základní ochranu před elementy, ale zato pramalou potěchu pro oko. Shrbené postavy na ulicích a hromady odpadků. Sice jsem takové slumy viděl na vlastní oči poprvé, ale hned mi bylo jasné, na co se dívám. Zkoumavě jsem se rozhlédl po okolí a pak jen pokrčil rameny. Osud těch lidí byl pro mě a mou misi zcela nepodstatný.

Zašeptal jsem slovo moci, uvolnil trochu energie navíc a najednou jsem dohlédl ke vzdáleným stavbám. S potěšením jsem rozpoznal zelené odlesky dvou mrakodrapů, které mohly vrhat jediné proslulé Jadeitové věže v hlavním městě Druhého Mazuiského impéria. Zkontroloval jsem prsten na levé ruce a malý smaragd se rozzářil, jakmile jsem jím namířil ke věžím. Výborně, alespoň jsem věděl, kterým směrem se mám vydat. Zdálo se, že vše půjde jako na drátkách. A právě v tom okamžiku se všechno pokazilo.

Stalo se to náhle, jako kdyby někdo otočil klíčem v zámku nebo stiskl vypínač. Všechna magie, kterou jsem naprosto pevně ovládal, zmizela beze stopy. Vůbec jsem nepochopil, co se stalo. Nejdříve jsem začal padat a celý svět kolem mě se najednou dal do pohybu. Vzápětí o mě okrajem zavadil vlak, který mě vrhl přímo proti bariéře. Čas se osvobodil z mého sevření a snažil se mi oplatit hrubé zacházení.

Proletěl jsem silovým polem a bolest, kterou mi to způsobilo, mě málem připravila o vědomí. Naštěstí to trvalo jenom zlomek sekundy a pak už jsem se řítíl z třicetimetrové výšky na pevnou dlážděnou cestu v chudinské čtvrti.

Poslední, co jsem ucítil, bylo pálení magického náramku na mém zápěstí.

Objala mě drásavá bolest nepodobná ničemu, co jsem kdy zažil. Každý kousek mého těla se ozýval s neuvěřitelnou naléhavostí. Nemohl jsem dýchat, nemohl jsem se hýbat, nemohl jsem dělat nic. Přál jsem si jenom konec, ale ten nepřicházel. Trvalo to nekonečně dlouho. Jedna velká nesnesitelná bolest se začala rozpadat na spoustu malých nesnesitelných trápení. Našel jsem mezi nimi hlasité řinčení v hlavě a snažil se ho uklidnit. Vůbec mi nedělalo dobře, že někdo tak hrozně nahlas křičel. Zkusil jsem zatnout zuby, ale nebyl jsem si ani trochu jistý, jestli to něčemu pomohlo. Stejně jsem však neměl sílu udělat nic dalšího.

„Konečně přestal řvát,“ ozval se unavený ženský hlas. „Jenom nevím, jestli je to dobře, nebo špatně. Vypadá, že to bude mít každou chvíli za sebou.“

„To nemůže, mami! Říkala jsem ti, že tady bude. To je znamení, musíme ho zachránit!“

Druhý hlas byl mnohem pisklavější. Normálně by mi přišel nesnesitelný, ale teď jsem se na něj snažil soustředit. Uvítal jsem cokoli, co nebyla bolest.

Vtom se první hlas ozval znovu, tentokrát přímo za mojí hlavou: „Dobře, zkusme to. Ale jenom kvůli tobě, děvče. A ty zatni zuby a vydrž, jestli můžeš.“

Poslední poznámku mi zašeptala přímo do ucha. Pak mě nabrala pod rameny a začala vláčet pryč. Tedy aspoň myslím, při vědomí jsem vydržel jen asi tři sekundy.

ČÁST PRVNÍ

1.

Probudil jsem se, což jsem obvykle považoval za dobré znamení. Ale teď pouze do chvíle, než jsem si uvědomil, že bolest nikam nezmizela, jenom se změnila. Už to nebylo ono zničující pálivé peklo, které činilo každý okamžik nesnesitelným, ale tupé pulzování celého těla. Každý čtvereční centimetr kůže mě bolel, jako kdybych do něj dostával rány kladivem, a k tomu všemu se přidala ničivá únava. Vyčerpání po nekonečném dni plném namáhavé práce, kdy ve vás nezůstane ani kapka energie.

Instinktivně jsem se pokusil bolest zahnat, soustředil jsem se, ale moje magie stále nepřicházela. Nechápal jsem, v čem je problém, prováděl jsem jedno mentální cvičení za druhým, ale nic nefungovalo. Cítil jsem se víc zmrzačený, než kdybych přišel o ruku. V jedné věci mi ale cvičení pomohla – dovolila mi dostat bolest pod kontrolu, alespoň prozatím.

Otevřel jsem oči a okamžitě toho zalitoval. V místnosti bylo jen tlumené světlo, ale i to stačilo, aby mě začaly nepříjemně pálit. Po chvilce mrkání jsem je byl schopný nechat otevřené a opatrně jsem prozkoumal své zorné pole. Otočit hlavou jsem se však neodvážil.

Ležel jsem v klaustrofobicky malé místnosti, jejíž stěny byly pokryté světle modrým lakem, který se místy odlupoval. Pod ním byl nějaký druh kovu nebo syntetického materiálu. Nepříjemné paprsky zapadajícího slunce na mě útočily skrze děravý závěs, ale jiný zdroj světla v pokoji naštěstí nebyl. Levou stranu místnosti jsem neviděl vůbec, ale slyšel jsem něčí zrychlený dech.

Pokusil jsem se promluvit, ale to mi jen přivodilo pocit, jako kdyby mi někdo vysypal do krku žhavý písek. Rozkašlal jsem se a moje tělo se zkroutilo v dávivé křeči. Naštěstí mě někdo přikryl vrstvami těžkých přikrývek, a tak jsem sebou nemohl moc házet. I přesto mi před očima začala tančit rudá kola a nějakou dobu mi trvalo kašel zkrotit.

O chvíli později mi do výhledu vpluly malé ruce, které držely baňatou nádobu s ohnutou trubičkou. Trochu se trásl, ale přesto mi brčko navedly až ke rtům.

„Pijte pomalu,“ ozval se tichý hlas. „Určitě máte žízeň.“

Ukázalo se to jako naprosto zbytečné varování – první doušek tekutiny ve mně chuť pít rychle okamžitě zahnal. Nebyl jsem si jistý, jestli lahev obsahovala vůbec nějakou vodu. Na jazyku jsem cítil podivnou olejovitou pachut' a mezi zuby mi uvízly pevné částičky něčeho rosolovitého. Měl jsem sice obrovskou žízeň, ale něco tak odporného se snad ani hltavě pít nedalo. Opatrně jsem polykal doušek po doušku a doufal jsem, že moje chuťové buňky časem otupí a já si zvyknu, ale zatím jsem takové štěstí neměl. S každým polknutím přicházela nová ozvěna něčeho odporného. Nejdříve jsem prozkoumal olejnatou chuť podobnou rostlinnému tuku, pak nastoupil ostře štiplavý pocit, z něhož mi vyhrkly slzy. A přísahám, že v posledním doušku jsem spolkl něco podobného mléčnému škraloupu. V tom okamžiku jsem měl co dělat, abych v sobě tekutinu udržel. Po chvíli se však můj žaludek uklidnil, a udělalo se mi dokonce trochu lépe. Teprve poté jsem si uvědomil, že zanedbávám dobré vychování.

„Děkuji,“ zachraptěl jsem s pohledem upřeným na stále stejné místo – na oloupanou stěnu před sebou.

Odpověď jsem nedostal hned, ale zrychlený dech, který jsem do této chvíle stále ještě registroval, se začal pomalu uklidňovat. Zřejmě jsem byl z nějakého důvodu příčinou nervozity. Trpělivě jsem čekal, až se ta osoba odhodlá zase promluvit.

„Není zač. Doufám, že už je vám lépe. Není to zrovna pochoutka, ale dodá vám to sílu.“

Tentokrát jsem se na hlas soustředil – byl trochu pisklavý, ale začaly do něj pronikat hlubší tóny. Nepochybně to byla dívka, velmi mladá, ale už ne dítě. Mluvila pomalu, rozvážně a slova volila možná až trochu moc pečlivě, jako by se něčeho bála. Chtěl jsem zareagovat, ale záchvat kašle mě vyčerpal tak, že jsem sotva zvládal jednoslovné odpovědi. Takže jsem mohl jenom chraptět, nebo mlčet a čekat, co mi poví ona.

„Slíbíte mi, že tentokrát nebudete křičet? Vypadáte už líp, ale to jsem si myslela i posledně. Musím vám říct něco důležitého dřív, než se zase začnete ptát a zpanikaříte.“

V jejím hlase zazněla neobvyklá kombinace strachu, naléhavosti a odhodlání.

„Dobře,“ odpověděl jsem s námahou.

„Když jsme vás našli, ležel jste kousek od mostu v nejhorší části Okruhu. Dokonce horší, než kde bydlíme my. Je fakt nebezpečná, patří zlodějům, rváčům a skoro nikdo se tam neodváží. Ne bez jejich dovolení.“

Na chvíli se odmlčela a já překonal pokušení ji popohnat nebo napomenout, aby se vymáčkla a šla k věci. Hlavně proto, že mi to moje sevřené hrdlo nedovolovalo. Obrnil jsem se a poslouchal její drmolení dál.

„Vůbec bychom se tam neodvážily, ale já přesvědčila mámu, protože jsem věděla, že se tam něco děje. I tak nám to trvalo dlouho a musely jsme se schovávat. Přišly jsme pozdě. Když jsme vás našly, už s vámi skončili. Nevím, co jste měl u sebe, ale nechal vám nic. Ani peníze, ani oblečení...“

Dívka sice mluvila dále, ale já už ji neposlouchal. Vzedmula se ve mně vlna vzteku a vzápětí jsem si vybavil vzpomínku, která měla do této chvíle jen matné obrysy; malá holka, která sedí u postele a chlácholivě mě hladí po rameni. Vypráví mi, že mě okradli o všechno – o náramek i prsten, které byly mojí jedinou nadějí, jak se odsud dostat. A amulet, který jsem nosil od svého zasvěcení a neměl vůbec jít sundat z mého krku.

Přes všechnu bolest jsem napnul svaly, abych do něčeho praštil. Právě teď jsem si potřeboval na něčem nebo někom vybit zlost,

ale neměl jsem na to sílu ani příležitost. Konečně jsem si uvědomil, že mě netíží jenom váha příkrývek. Byl jsem pevně připásaný k lůžku. Cítil jsem popruhy přes hrudník i stehna a měl jsem připoutané ruce i nohy. Ani kdybych byl v nejlepší formě, nedokázal bych se uvolnit. Vrátil jsem se k mentálním cvičením a po chvíli jsem měl emoce zase pevně na uzdě. Přestal jsem se opírat do řemenů a snažil jsem se dýchat zhluboka.

„Už jsem klidnější,“ promluvil jsem opatrně, když jsem zase nabral sílu. Moje hlasivky se tentokrát rozhodly spolupracovat, a tak jsem pokračoval: „Omlouvám se, že jsem se rozcítil, a slibuju, že se to už nestane. Prozradíš mi ještě něco? Proč jsem připoutaný k posteli?“

Už jsem začínal chápat, proč je ze mě tak nervózní. Mlčela celou dobu, kdy jsem napínal své síly proti popruhům. Její dech se znovu uklidnil až po tom, co jsem na ni promluvil. Přesto trvalo ještě chvíli, než mi odpověděla.

„Když jste se probudil poprvé a byl naštvaný,“ dívka na chvíli zaváhala, „tak jste si ublížil. Slíbila jsem mámě, že vás neodvážu, dokud se nevrátí. Zkuste si trochu odpočinout, a kdybyste něco potřeboval, zavolejte.“

Uslyšel jsem hrknutí židle, rychlé kroky a vrznutí dveří. Pak se ještě jednou ozval její hlas, tentokrát velmi tiše: „Máma říká, že jste měl umřít. Když jsme vás našly, tak jste prý byl na pokraji smrti a pak jste se začal záhadně uzdravovat. Prý nikdy nic podobného neviděla. Říká, že je to zázrak, ale já si myslím, že to je osud,“ dodala ustrašeně a zaklapla dveře dřív, než jsem stihl jakkoliv zareagovat.

Ta holka možná mluvila zmateně a trochu z cesty, ale její slova mě přece jenom donutila se zamyslet. Začal jsem se soustředit na své tělo a pomalé provádění základních meditačních cvičení. Krok po kroku jsem hledal něco neobvyklého, ale narážel jsem jen na prázdnotu. A pak, když už jsem to chtěl úplně vzdát, jsem na samém okraji vnímání konečně zachytil to, po čem jsem celou dobu pátral – stopu léčivé magie. Kouzlo, které mě udrželo při životě a velice pomalu dávalo moje bolavé tělo dohromady.

V porovnání se zázraky, které jsem za normálních okolností byl schopný provádět mávnutím ruky, byla ta síla směšná, lepší léčivé zaklínadlo jsem zvládl už jako malý kluk, ale vzbudilo to ve mně novou naději. Znovu jsem se zkusil ponořit do studnice své energie, ale pořád jsem nic nenacházel.

Na svoji moc jsem nemohl dosáhnout, ale přesto mě zachránila. Byl to nějaký reflex nebo pud sebezáchovy? Co mě mohlo tak dokonale odříznout od používání mojí magie? Nikdy jsem neslyšel o člověku, který by něco takového uměl, ani o způsobu, jakým by to šlo provést – ne takhle. S nepříjemnými otázkami jsem si lámal hlavu tak dlouho, dokud mě nepřemohla únava a já neupadl do hlubokého spánku plného neklidných snů.

2.

Tentokrát mi hned po probuzení bylo výrazně lépe – nepocítoval jsem potřebu křičet ani skřípat zuby a bolest klesla na nesitelnou úroveň. Cítil jsem se slabý jako nemluvně, ale otupení ustoupilo a už jsem neměl tak zastřené myšlenky. Rychle jsem si zrekapituloval události, které jsem zažil od skoku portálem. Systematicky jsem prošel všechno, co se stalo, a ujistil se, že nemám v paměti žádné mezery. Začal jsem jednotlivá fakta obracet v hlavě, jako kdybych před sebou měl jejich digitální obrazy. Postupně se představa rozšiřovala více a více, jak přibývaly další výjevy. Každou maličkost jsem si vybavil jako další obraz nebo detail. A já zůstával uprostřed, odkud jsem měl nejlepší výhled na všechny fragmenty vzpomínek.

Vizualizační techniku jsem vytvořil kdysi dávno, když jsem se od svého mistra učil základy meditačních cvičení. Pomáhala mi pečlivě prostudovat složité problémy a nacházet neobvyklá řešení. Neobjevil jsem ale nikoho dalšího, komu bych ji zvládl vysvětlit, a už vůbec ne předat. Málokdo měl moji představivost a schopnosti si takhle uspořádat fakta. Natož aby s nimi pak dokázal pracovat.

Zahnal jsem rozptylující vzpomínky a soustředil se na přítomnost. Postupně jsem si přitahoval jednotlivé obrazy blíže k sobě, důkladně je prozkoumal a pak je zase vracel na své místo. Bohužel nebylo příliš na čem stavět, měl jsem žalostně málo podkladů. Zaměřil jsem se na vzpomínku s prstenem mířícím do centra města a po chvíli jsem si byl jistý tím, co vidím – ukazoval k levé

Jadeitové věži, což samozřejmě dávalo smysl. Kde jinde provést rituál než na místě proslulém magickými praktikami? Užitečnost takové informace se v této chvíli ale limitně blížila nule, což bylo dáno absencí mých magických artefaktů.

Potřeboval jsem získat zpět svůj amulet, prsten i náramek. Za normálních okolností by byla jejich ztráta obrovským problémem, ale teď, když jsem přišel o svou moc? Do jejich hledání jsem se musel pustit co nejdříve, i když jsem zatím vůbec netušil, kde začít. Pak jsem se ale zarazil, protože jsem si uvědomil, že mi něco uniká.

Procházel jsem vzpomínky jednu po druhé, od nejčerstvějších a postupně zpět. Dopad na rozpraskaný beton, průlet silovým polem, náraz vlaku, můj pád ve chvíli, kdy přestala fungovat magie. Namiření prstenu směrem k věži.

Soustředil jsem se na výjev a konečně jsem si uvědomil, co mi doteď unikalo. V okamžiku, kdy jsem přišel o veškerou magii, vymizely i poslední stopy portálu. Nedíval jsem se tím směrem, protože jsem to nepovažoval za podstatné, ale slyšel jsem jeho ozvěnu – jemný šum na pozadí, který se vytratil do prázdna přesně ve stejné chvíli, kdy selhalo mé kouzlo. Nemohlo jít o náhodu, muselo to něco znamenat.

Ale co, zatraceně?

Pomalu jsem nechal síť indicií rozplynout, zhluboka jsem se nadechl a se syknutím vydechl, když mě nepříjemně zabořila pohmožděná žebra. Pak jsem otevřel oči a rozhlédl se po místnosti. Od poslední se v ní nic nezměnilo, určitě ne k lepšímu. Risknul jsem otočení hlavou a dobrá zpráva byla, že jsem navzdory ostré bolesti okamžitě neomdlel. Zbytek pokoje však byl ještě bezútěšnější, než jsem považoval za možné.

Robustní dveře byly vyřezány z podezřele vypadajícího červeného kovu a rozhodně nepasovaly do rámu. U postele stála oprýskaná barová stolička a místo nočního stolku omlácená černá bedna. Při otočení hlavou mě něco zašimralo na tváři. Dalším bolestivým pohybem jsem tu otravnou věc odstrčil, takže mě přestala lechtat a mohl jsem se na ni podívat pořádně. Hračka

představovala zvířátko, neuměle spíchnuté z modré látky s knoflíky místo očí a velkýma ušima – možná králíčka? Z jeho zkoumání mě však náhle vyrušilo hlasité zavržení kovových dveří.

Do místnosti vstoupila žena v pytlovitých šatech, které její postavě vůbec nelichotily. Musela se sehnout, aby se neuhodila do hlavy, i přesto jí rám načechrál vlasy, které neposlušně trčely do všech stran. Zabodla do mě přísný pohled tmavohnědých očí.

„Hmm, vítej zpátky mezi živýma, nedávala jsem ti vůbec šanci. Poděkuj Kris, až se vrátí. A jestlis to už udělal, poděkuj jí znova,“ dodala důrazně, když viděla, že se nadechuju k odpovědi. „Nechci žádný problémy, takže se budeš chovat rozumně, jasný?“

Její ráznost a přirozená autorita mi až nepříjemně připomínaly lekce mého mistra. Zaraženě jsem přikývl, protože jsem se nepopovážil odpovědět. Nevěřil jsem, že dokážu udržet svůj hlas pod kontrolou. Buď jí to stačilo, nebo byla na podobné reakce zvyklá. Přistoupila k lůžku a postupně mi odepínala pouta a popruhy. Jakmile s tím skončila a odstoupila, začal jsem se velice opatrně protahovat. Pořád mě bolelo celé tělo, necítil jsem se zrovna úžasně, ale i tak jsem byl příjemně překvapený. Žena mě chvíli pozorovala s pozdvihnutým obočím a rty staženými do tenké linky.

„Zvládneš ujít pár kroků? Záchod a sprcha jsou za rohem. Ještě ti pomůžu, pokud bude třeba, ale už mě nebaví tě omývat a uklízet po tobě,“ shrnula věcně svou motivaci.

Pokračoval jsem v protahování jakoby nic, ale uvědomil jsem si, že u toho podrážděně zatínám zuby. Neměl jsem problém s tím, že mě lidi obskakovali a starali se o mě, ale její bezostyšné konstatování mě nepříjemně rozladilo. Přinutil jsem se uvolnit čelist a pokývl jejím směrem s neutrálním, aspoň jsem doufal, výrazem ve tváři.

Poděpřela mě a pomohla mi se vstáváním z postele, přitom jsem na její tváři zahlédl překvapivě starostlivý výraz. Ten však rychle vystřídal úšklebek, který jí vydržel po celou dobu, co mě podpírala. Prvních pět metrů nám trvalo asi deset minut a cestu jsem zvládl jenom díky její pomoci. Na stěnách koupelny byla naštěstí připevněna madla a ve sprše připravená stolička.

Připadal jsem si zoufale neohrabaný a hrozně zesláblý, ale tekoucí voda mi neskutečně zvedla náladu. Objevil jsem hnědou cihličku porézního mýdla, které vonělo po dubovém dřevě. Měl jsem v plánu si vydrhnout každý kousek těla, ale odřeniny, podlitiny a spáleniny mě od toho rychle odradily. Nakonec jsem se smířil s ne zcela dokonalým výsledkem. Zvláště proto, že se mi z teplé vody začínala točit hlava a na studenou sprchu jsem se necítil ani trochu.

Pořádně jsem se vysušil hrubým ručníkem a prozkoumal jsem složené šaty, které pro mne byly nachystané. Vypadaly obnošeně a na několika místech měly záplaty, ale byly čisté, a dokonce trochu voněly. Oblékání mi sice trvalo a potichu jsem u něj nadával, ale když se otevřely dveře do koupelny, byl jsem už kompletně ustrojený.

„Paráda, už jsem se bála, že ses sesypal, to by mi ještě chybělo. Tak šup šup zpátky,“ podepřela mě a než jsem stihl něco namítnout, už jsme byli na cestě zpět do mého pokoje. Chtěl jsem jí odseknout něco ironického, ale velice rychle jsem zjistil, že zatím nezvládám chůzi a mluvení zároveň.

Když mě dovedla k posteli, měl jsem co dělat, abych se bezvládně nesvalil do peřin. Stálo mě to obrovské úsilí, ale pomalu jsem si sedl a uvolnil zatnuté svaly. Zatímco jsem byl ve sprše, někdo převlékl lůžko, vyměnil příkrývku a nejspíše i vyvětral. Nemusel jsem si příliš dlouho lámat hlavu s tím, kdo to byl. I přes nevybíravé chování jsem její starostlivost musel ocenit. Podíval jsem se jí zpříma do očí a napřáhl ruku.

„Jmenuju se Tarian. A slibuju, že najdu způsob, jak ti tohle všechno vynahradím. Nemusíš se bát, že ti zůstanu něco dlužný.“

„Loh-Ra,“ vyslovila jméno se zvláštní pomlkou uprostřed a pevně mi potřásla rukou. Na její dlani jsem ucítil mozoly, ale měla jistý a příjemný stisk. Můj pohled oplácela bez zaváhání, ale úšklebek na její tváři vystřídal vyložené pobavený výraz.

„To jsem teda zvědavá. Kdybych ti nedala hadry, co máš na sobě, tak tu sedíš s holým zadkem,“ zasmála se, ale pak vážně dodala: „Neboj, nic mi nedlužíš. Až na tom budeš líp, tak prostě

půjdeš o dům dál. Do té doby se budeš chovat jako hodnej kluk a nechci slyšet žádný námitky, jasný?“

Strnule jsem přikývl a zdálo se, že ji to uspokojilo. Chtěl jsem ještě něco dodat, ale popadl mě záchvat slabosti a musel jsem se položit – s hlavou na polštáři jsem se hned cítil lépe. Loh-Ra mi zvedla nohy na lůžko a přehodila mi přes ně přikrývku.

„Příště už to na záchod budeš muset zvládnout sám. Kdybys něco potřeboval, Kris se o tebe postará. A ať tě ani nenapadne něco zkoušet, nebudu daleko a nemám na to náladu.“

Sice mě na jazyku svrběla uštěpačná odpověď, ale na její vyslovení už mi chyběla síla. Konečně jsem se zase cítil trochu jako člověk a pod voňavou peřinou mi bylo příjemné teplo, které mě ukoľbalo ke spánku dřív, než jsem si to stihl uvědomit.

3.

Za oknem zuřila bouřka. Otevřel jsem oči a můj pohled padl na oprýskanou stěnu, která mě rychle přestávala bavit. Zvenku se ozývalo hřmění a velké kapky dopadaly na sklo s neustávající naléhavostí. Dovnitř však proudilo sluneční světlo, které evokovalo spíš letní přeháňku.

Cítil jsem, že se moje myšlení konečně vrací do normálních kolejí, a začínal jsem se opravdu zotavovat. Protáhl jsem se, a přestože jsem stále pociťoval strnulost, většina bolesti ustoupila. Na polštáři vedle mě zase ležel modrý králíček, tak jsem ho vzal za ucho a odložil na stoličku. Zároveň jsem si všiml, že je na ní nachystaná i podezřelá lahev s tekutinou, kterou už jsem měl tu smůlu okusit. Vůbec se mi nechtělo si tu odpornou zkušenost zopakovat, ale můj žaludek neodbytně kručel. Ani na druhý pokus jsem si na hrudkovité kapalině nepochutnal, ale jíst jsem bohužel musel.

Tentokrát jsem se zvládl postavit zcela bez pomoci a po krátké zastávce v koupelně jsem se rozhodl najít někoho, kdo mi odpoví na otázky. Ve vedlejšíh pokoji nikdo nebyl, ale ve spojovací chodbě jsem ucítil závan čerstvého vzduchu. Dveře na jejím konci byly pootevřené a vedly na malou zastřešenou verandu s dřevěnou lavicí, na níž seděla dívka. Její kaštanové vlasy byly zapletené do dvou copů, které jí sahaly až do půli zad. Byla oblečená v zelené košili z hrubé látky a absurdně dlouhých kalhotách stejné barvy. Nohavice měla několikrát ohrnuté, protože pro ni byly zjevně zbytečně dlouhé. Překvapeně na mě vykulila oči, zatvářila se

nervózně a rychle se rozhlédla okolo, jako kdyby hledala pomoc. Rozhodl jsem se její paniku ignorovat, posadil jsem se vedle ní na lavičku a neradostně jsem obdivoval krásy této čtvrti.

Veranda měla výhled do úzké boční uličky a přímo naproti nám se tyčila vysoká šedočerná budova bez oken, která zakrývala většinu obzoru. Po stranách k ní těsně přiléhaly podobné stavby ve stejně široké paletě barev. Jeden z domů měl na sobě oprýskaný červený nápis, ale i když jsem poznával písmena, ze slov jsem nedokázal vyčíst žádný smysl. Hřmění se ozývalo z čím dál větší dálky, ale déšť stále nepolevoval. Napůl jsem doufal, že umyje z protějších budov špínu a prach. Bohužel se zdálo, že ona šedočerná barva je pro zdejší architekturu charakteristická.

Nádhera.

Z úvah o rafinovaném umění mě vytrhla skupinka mužů, která procházela kolem. Bylo jich asi patnáct a všichni na sobě měli dlouhé nepromokavé pláště lahově zelené barvy. Přes neustávající průtrž mračen měli ale někteří z nich kapuce na zádech a pláště nedbale rozepnuté. Zdálo se, že jim déšť vůbec nevadí. Příčinu jsem poznal okamžitě – rozostřené pohledy, pomalé apatické pohyby a nepřirozené výrazy v obličeji prozrazovaly, že byli pod vlivem tlumicích léků nebo nějaké drogy. Dobře jsem věděl, že se tyto látky využívaly především u lidí s psychickými poruchami, které neuměla vyléčit ani magie. Byli nebezpeční svému okolí a léky je pomáhaly stabilizovat. V této chvíli jsem ale vážně pochyboval, že mám před sebou nemocné lidi.

„Nebojíš se tu sama, když se venku potulují tihle? Nemáš strach, že ti něco udělají?“ zeptal jsem se a rukou mávl směrem k partě, která se mezitím potácela dál uličkou. Sice jí to chvíli trvalo, ale nakonec se odvážila promluvit.

„Ani ne,“ pokrčila rameny, „všichni vědí, že tady dáváme dohromady nemocné lidi, co potřebují pomoci. Taky se jim jednou může stát něco špatného a nikdo jiný se o ně pak nepostará. U mámy si to nikdo nerozhází, co kdyby ji pak potřebovali? A navíc umí být fakt děsivá, když se naštvě. Toho se možná bojí víc,“ odmlčela se a rukama si objala kolena. Přesto vypadala

o poznání klidněji, než když jsem přišel na verandu. Rozhodl jsem se toho využít a vytáhnout z ní co nejvíc informací.

„Jak to myslíš, že jim nikdo nepomůže? Nejsou tady doktoři a nemocnice?“ otočil jsem se na ni a doufal, že z jejího obličeje poznám, jestli se pokusí zalhat.

Zatvářila se nechápavě, jako kdyby jí moje slova úplně nedávala smysl, ale po krátkém zaváhání mi odpověděla: „Nikdo takový tady není, člověk musí být hodně bohatý, aby se dostal k léčivé stanici. V centru města jich mají dost, ale tady u nás? Máma je výjimka – je jedna z mála, kdo se odváží pomáhat. Teď už v tom není sama, jsou tu i další, ale ona byla mezi prvníma, kteří se začali snažit, když se všechno pokazilo. Někdy hodně nadává na lidi, protože si jí nevází, ale stejně nakonec pomůže všem. Je moc hodná.“

Chvilí jsem uvažoval, na co se mám vyptávat dál. Nechtěl jsem prozrazovat svoji neznalost, ale vypadalo to, že mi nic jiného nezbyvá. Pořádně jsem si prohlédl holku, která seděla vedle mě, ale nebyl jsem schopný odhadnout její věk. Mohla mít třináct, možná čtrnáct, ale vlastně na tom nezáleželo – rozhodně u ní moje otázky nevzbudí takové podezření, jako kdybych se na stejné věci vyptával dospělých. I když jsem se nejspíš nemohl spolehnout, že všechno funguje tak, jak mi to bude vyprávět.

„Takže léčení je dostupné jenom pro bohaté? Kdybys vyrazila do centra, tak by tě neošetřili ani při vážném zranění?“

Znovu mě počastovala udiveným pohledem a zarazila se ještě na delší chvíli.

„Musíte být vážně zdaleka,“ odpověděla zamyšleně. „Do centra města by mě vůbec nepustili. Tam žijí jenom lidi, kteří se tam narodili nebo mají zvláštní povolení, všichni ostatní mají zákaz vstupu. Vždycky jsem se tam chtěla podívat, ale zatím mě nikdo nepozval. Představovala jsem si, jaké to tam je – prý tam mají samé dobroty, každý den jí něco jiného a mají sladkosti se spoustou cukru, nemusí vůbec šetřit,“ zasnila se s úsměvem.

Její drmolení na téma sladkostí pokračovalo dále, ale přestal jsem ji poslouchat a radši jsem se zamyslel nad důležitějšími věcmi.

Počítal jsem s nedostatkem informací, ale zjevně jsem podcenil, jak moc se zdejší prostředí bude lišit. Zatím to našťestí vypadalo, že nemám kam spěchat. Což bylo jediné dobře, protože jsem si uvědomoval, že moje pátrání nebude vůbec jednoduché. Navíc se mi nechtělo ani přemýšlet o tom, kolik času ztratím, než získám zpět své věci. Z přemítání mě vyrušila dívka, jejíž hlas najednou nabral naléhavější tón. Tvářila se dost rozladěně, takže si nejspíše všimla, že už ji nějakou chvíli ignoruju. Povzdechl jsem si a snažil se zatvářit alespoň trochu provinile.

„Copak jsi říkala?“

„Že jsi jako všichni ostatní,“ přistoupila našťavaně na moje tykání. „Povídáš si se mnou, jenom když po mně něco chceš, a pak tě přestanu zajímat,“ svěřila hlavu a sevřela si kolena pevněji, až jí na rukou vyskočily modré žilky.

Neviděl jsem jí do obličeje, ale slyšel jsem, že začala popotahovat. To mi tak ještě chybělo, rozplakat malou holku. Jednání s lidmi, obzvláště s rozrušenými, nebylo zrovna mou oblíbenou činností, ale prošel jsem si povinným výcvikem empatie a manipulace. Takže jsem se v duchu obrnil před dalším směřováním rozhovoru a zvolil jsem jiný přístup.

„Omlouvám se, že jsem tě neposlouchal. Je toho na mě moc a ztratil jsem se v myšlenkách. Nejdříve jsem ti měl poděkovat za to, že jste mě s mámou zachránily. Jsem ti zavázán, Kris. Jmenuješ se tak, vid’?“ zakončil jsem otázkou a doufal, že se mi povedlo vykouzlit věrohodný úsměv.

Dívka se na mě otočila a její oči se leskly, jak držela slzy na krajíčku. Naštěstí se stavidla ještě neprolomila, a to nejhorší jsem snad zažehnal.

„Kris-tin,“ usmála se slabě. „Ale všichni mi říkají Kris, co si pamatuju. Asi se jim nechce křičet celé jméno, když ode mě něco potřebujou.“

„Kristin, to je hezké jméno,“ rozhodl se ignorovat její zvláštní výslovnost. „Zachránily jste mě a já takové věci nezapomínám. Najdu způsob, jak vám to vynahradím. Chtěla bys mi povyprávět, jak se vám to podařilo?“

Otřela si oči rukávem a vzápětí se do něj vysmrkala. Zadívala se na mě nedůvěřivým pohledem, ale pak pokrčila rameny a spustila: „Byly jsme s mámou na cestě k mostu, ale dobře jsme věděly, že je to území Yuedů, a tak jsme šly opatrně a pomalu. Pak se na mostě něco zablesklo. Vypadalo to, jako kdyby udeřil blesk a potom ještě jeden. Neviděly jsme, co se stalo, ale máma říkala, že se tam určitě někdo zranil a bude potřebovat pomoc. I tak jsme ale šly radši oklikou.“

Odmlčela se, lehce se jí roztrásla ramena a já dostal strach, že se zase rozpláče. Nakonec se jenom zhluboka nadechla, pomalu vzduch zase vypustila a zavřela oči, jako by se snažila lépe rozpomenout.

„Došly jsme k mostu, ale musely jsme čekat – Yuedové dorazili dřív a bylo jich hodně. Teprve až když odešli, mohly jsme na břeh a tam jsme tě našly. Vypadal jsi hrozně. Jako kdyby tě zmlátili a pořežali, krev byla úplně všude. Máma říkala, že nedýcháš, a snažila se tě zachránit. Pak jsi z ničeho nic začal křičet, to bylo nejhorší, trvalo to hrozně dlouho. Bály jsme se, že se někdo vrátí, ale na území Yuedů se lidi neodváží a oni už s tebou byli hotoví. Nikdo nepřišel a máma tě odtáhla až sem. Snažila jsem se pomáhat, ale nebyla jsem k ničemu, jako vždycky. Máma celou cestu sprostě nadávala a říkala, že se s tebou tahá zbytečně a že určitě nepřežiješ. Už se starala o hodně lidí, ale takhle překvapenou jsem ji dlouho neviděla. Pokaždé, když se ti udělalo líp, tak jenom kroutila hlavou.“

Usmála se, otevřela oči a podívala se na mě. Hlavou mi sice běžela spousta myšlenek a měl jsem hromadu otázek, ale moc dobře jsem věděl, že to musí počkat. Nemohl jsem na ni znovu zatlačit. Kdyby se zase urazila, mohla by se se mnou přestat bavit nadobro, ale v téhle chvíli byla Kris bohužel můj nejlepší zdroj informací. Potřeboval jsem si ji co nejvíce naklonit.

„Nebud' na sebe tak tvrdá. Vyprávíš mi o tom, jak jsi mi zachránila život, a zároveň říkáš, že jsi k ničemu. Jsem naživu jenom díky vám dvěma, a to není žádná maličkost. Proč máš o sobě tak špatné mínění?“

Smutně se na mě podívala a pokrčila rameny. Pak uhnula pohledem a zadívala se zpátky do deště. Velké kapky vytrvale bušily do šedočerných budov a prázdná ulice jenom dokreslovala chmurnou atmosféru celého výjevu. Nejdříve jsem si myslel, že si odpověď nechá pro sebe, ale nakonec se odhodlala.

„Vždycky to tak bylo, i když jsem byla menší. Máma měla málo času, ale jenom proto, že měla pořád spoustu práce. Snažila jsem se pomáhat, ale bylo to spíš na škodu a stejné to bylo i v partě. Nejdříve jsem si myslela, že je to proto, že jsem jediná holka. Vždycky jsem chtěla zapadnout, ale nikdy se mi to nepovedlo. Kluci si ze mě dělali legraci, a když mi něco nešlo, tak se mi smáli. Moje nápady se jim nikdy nelíbily a hry, které jsem vymyslela, nechťel nikdo hrát. Nakonec jsem se s nima přestala bavit. To jejich vtipkování bolelo víc, než když jsem sama. Ale někdy mi fakt chybí a dospělí na mě nemají čas.“

Možná jsem nerozuměl mladým dívkám a nejspíš jsem nebyl ta správná osoba na rozdávání rad, ale taky jsem moc dobře věděl, že když někdo narazí na idioty, nemá s nimi ztrácet čas. Podíval jsem se Kris zpříma do očí a tentokrát jsem se na ni usmál upřímně.

„Něco ti poradím – teď ti to nejspíš nepomůže, ale časem by mohlo. Pokud s tebou někdo takhle jedná, tak se na něj vykašli. Možná si později uvědomí, že se chová jako blbec a zkusí to nějak napravit. A pokud mu to nedoručí, nestojí za to se s ním bavit. Znáš tě teprve chvíli, ale přijdeš mi jako rozumná mladá holka. Važ si víc sebe sama, takové lidi kolem sebe nepotřebuješ.“

Asi jsem to povzbuzení trochu přehnal, protože jí tvář zalil ruměnec. Rozpačité přikývla, pak zabodla pohled do země a rychle zmizela zpátky do domu. Unaveně jsem si povzdechl, ale zdálo se, že jsem nakonec získal nějaké kladné body.

„Nevím, jakou hru tady hraješ, ale jestli Kris ublížíš, tak si budeš přát, abys zůstal ležet pod tím vlakovým mostem,“ vyloupkla se Loh-Ra zpoza rohu a měřila si mě nedůvěřivým pohledem.

MLčky jsem jí ho oplácel, ale nepovažoval jsem za nutné se před ní nějak obhajovat, neudělal jsem nic špatného. Její přítomnost

mě překvapila, protože jsem ji v dešti vůbec neslyšel přicházet, ale nenechal jsem se vyvést z míry. Když se nedočkala reakce, mávla jen otráveně rukou a zapadla dovnitř.

Ještě chvíli jsem zamyšleně studoval šedivou uličku a pak jsem se vrátil do svého skromného pokoje. Zítra jsem měl v plánu ukončit polehávání, a tak jsem chtěl využít poslední možnost si pořádně odpočinout.

4.

Rozbřesk mě zastihl probuzeného a rozhodnutého neohroženě se postavit nové várce potíží. Oranžové světlo pronikalo dírami v závěsu, jako by se mi snažilo naznačit, že další den už v posteli strávit nemůžu. Naštěstí jsem to neměl v plánu. Nejdříve přišla na řadu mentální cvičení a postupně jsem přidával i protahování. Potřeboval jsem si ověřit, do jaké míry jsem se opravdu vzpamatoval.

Zdálo se, že moje myšlenkové pochody byly už v naprostém pořádku a mohl jsem se na ně spolehnout. Svaly jsem měl bohužel pořád dost ztuhlé, ale překvapivě méně bolavé, než bych očekával. Myslím jsem zaměřil léčivé kouzlo, které neúnavně opravovalo moje zranění, a ujistil jsem se, že je stále aktivní. Bohužel jsem nad ním pořád neměl sebemenší kontrolu a nic na tom neměnil ani můj stále se lepšící stav. Nemohl jsem už ale ztrácet čas dalším sezením na místě a tuhle záhadu jsem se rozhodl řešit za pochodu. Při cestě za ranní sprchou jsem narazil na Kris, která něco prováděla ve velkém obývacím pokoji a rozjařeně na mě zamávala špinavým hadrem. Její pozdrav jsem oplatil mávnutím ruky a vydal se do koupelny.

O dvacet minut později jsem byl voňavý, převlečený a připravený postavit se celému světu. Několikadenní strniště mi bylo nepříjemné a nebyl jsem na něj zvyklý, ale nikde jsem nenašel holicí potřeby a nechtěl jsem se o ně doprošovat. Neměl jsem z toho radost, ale tenhle problém byl na žebříčku mých priorit velice nízko. Nakonec jsem nad svým vzhledem pokrčil rameny.

Perfektní zevnějšek často otvíral zavřené dveře a dal se díky němu udělat lepší dojem. Měl jsem ale nepříjemný pocit, že tady bych kvůli němu spíše vyčuhoval.

Vrátil jsem se do hlavního pokoje a tentokrát jsem na Kris zavolal já: „Potřeboval bych se porozhlédnout po okolí, ale vůbec to tady neznám. Nechtěla bys mi dělat průvodce?“

„Nemůžu,“ odpověděla, aniž by se otočila svým směrem. „Slíbila jsem mamce, že připravím nástroje a dneska je toho nějak hodně. Tohle budu čistit celý den.“

Rezignovaně jsem si povzdechl a šel se podívat, nad čím se to vlastně sklání. Tentokrát na sobě měla obnošené modré kalhoty s kšandami a padnoucí košili stejné barvy. Vlasy stažené do pevného drdolu a na ruku pevné gumové rukavice. Drátěným kartáčem drhla ve dřezu kovové nástroje – zdálo se, že jí to moc nejde. S nedůvěrou jsem pozoroval, jak jí podivně tvarované kleště vyklouzly z ruky, s řinčením se několikrát odrazily a zakutálely se pod linku.

Kris se začervenala a bez váhání se pro ně vrhla. Sice se po chvíli vynořila s vítězoslavným výrazem a nástrojem v ruce, ale u vstávání se pořádně praštila do hlavy. Sledoval jsem to se rty staženými do tenké linky a snažil jsem se moc nemračit.

„Tak dobře, co kdybych ti s tím pomohl? Ve dvou nám to určitě půjde rychleji, ty bys mě pak mohla vzít na krátkou procházku a ukázat mi okolí. Co na to říkáš?“

Otočila se na mě se zářivým úsměvem a nadšeně přikývla. Nechtěl jsem ji přeceňovat, ale skoro to vypadalo, že to na mě narařčila a já jsem přistoupil na její plán. Nejspíše jsem ji podezříval zbytečně, ale přesto jsem si udělal v hlavě poznámku, abych si na ni dával větší pozor. Kris mezitím zalovila ve skřínce pod dřezem a vytáhla druhý pár gumových rukavic.

„Nejdříve to musíme všechno pořádně vydrhnout, vyčistit a rozložit na díly. Až s tím budem hotoví, tak to vysušíme, naolejujeme pohyblivé části a připravíme k použití,“ pronesla důležitým tónem se zvláštní intonací. Zdálo se, že si podobnou instruktáž už několikrát vyslechla sama a teď ji teatrálně slovo od slova zopakovala.

Pustili jsme se do toho ve dvou a já musel poupravit svůj první dojem z její nešikovnosti. Postupně jsme se probírali hromadou nástrojů různých tvarů, u kterých jsem často nebyl schopen určit účel. Všechny do jednoho však byly v hrozném stavu – podřené, ztupené, se spečenými zbytky tmavých usazenin. Na většinu také ulpěla páchnoucí olejovitá emulze, která se musela umývat speciálním prostředkem a mohla za to, že nám díly co chvíli vyklouzly z ruky.

Část nářadí byla v natolik špatném stavu, že už nemělo smysl ho vůbec čistit, a díly putovaly rovnou do koše. Zbylo nám toho ale dost na to, abychom se u práce pořádně zapotili. Na drátěný kartáč jsem musel tlačit vší silou, abych vůbec zvládl odstranit ztvrdlé nánosy. Rozkládání nástrojů na díly se také ukázalo jako náročný problém, zvláště proto, že jsme neměli patřičné nářadí. Součástí přípravy bylo navíc ostření čepelí u nožů, břitů a všeho, co mělo mít ostré hrany. Zabralo nám to několik hodin a většina práce probíhala mlčky. Bylo to mnohem náročnější, než jsem čekal, a na konci jsme byli pořádně utahaní.

V duchu jsem zahodil podezření, že to na mě ta holka narařčila. Bylo mi totiž jasné, že její úsměv pramenil čistě z vědomí, kolik práce jí má pomoc ušetří. Pokud by tohle měla dělat sama, tak to opravdu bylo na celý den, možná na dva. A některé nástroje by bez mé pomoci úplně vyčistit ani nedokázala. Postupně jsem vyskládal jednotlivé díly na plachtu, kterou jsme pro tento účel rozložili na zemi, a Kris se ztratila, aby se vzápětí vrátila s občerstvením. Na plastovou nádobu se slámkou jsem se sice podíval úkosem, ale přijal jsem ji bez komentáře a s vděčným pokývnutím. Zdálo se, že jiné jídlo nemají a dostával jsem to samé, co ostatní obyvatelé domu. Prozatím mi tedy nezbylo nic jiného než se s tím smířit a těšit se na lepší časy.

Po další báječné hostině jsem si šel znovu prohlédnout rozložené díly, protože se mi na nich něco nezdálo. Byla to prostě náhodná změt domácích potřeb, dílenského nářadí a nástrojů, které jsem vůbec nepoznával. Když jsem ale přišel blíže, zarazila mě jiná věc – všechny díly byly dokonale suché, nikde jsem

nespatřil ani kapku vody. Pozorně jsem si prohlédl plachtu, na které ležely, a po chvíli jsem na ni položil ruku. Ucítil jsem jemné vibrace a z podložky zároveň vyzařovalo mírné teplo. Nikde jsem ale neviděl připojení k žádnému zdroji energie nebo mechanismus, který by to vysvětloval. Bylo zvláštní najít tak elegantně zpracovanou technologii na místě, kde si lidé nemohli dovolit ani pořádné jídlo. V té chvíli se za mnou ozvalo cinknutí a já se prudce otočil.

Byla to ale jenom Kris, která se znovu vytratila, když jsem začal zkoumat tu zvláštní plachtu. Mezitím se jí podařilo uklidit nádobí a přehodila přes stůl plastový ubrus. Zrovna na něj pokládala olejničky, hadry a menší nástroje, jejichž zacinkání mě vytrhlo ze zamyšlení.

V další fázi jsme nosili jednotlivé součástky ke stolu a začali s finálními úpravami – pokud byl nástroj z více částí, bylo ho třeba promazat, složit a utáhnout, vložit do uzavíratelného plastového pouzdra a teprve potom uschovat do krabice. Bylo to sice zdouhavé, ale na druhou stranu o poznání méně namáhavé, a tak jsme měli konečně možnost prohodit pár slov.

„Poslyš, Kris, mohla bys mi vysvětlit, k čemu všechno to nářadí je? Nepřijde mi, že by se hodilo na něco konkrétního.“

„Dneska je to pěkná směska, že?“ zhodnotila rozložené díly Kris. „Lidi se doslechli, že mámě chybí nástroje na operace, tak se rozhodli nějaké donést. Jenom se v tom vůbec nevyznaj a berou všechno, co najdou a není to přibité – díly z továrny, věci na vyhození z domu nebo nářadí z dílny. Máma to nejdřív nechtěla, ale ostatní teď mají pocit, že nám pomáhají a cítí se líp. Některé nástroje se nám fakt hodí, jiné použijeme jako náhradní, protože lepší neseženeme, a ten zbytek se vyčistí a vyměníme ho za něco jiného. Povlečení na postele nebo obvazy si umíme opatřit samy, ale třeba jehly nebo dezinfekce se shání špatně. Musíme mít něco na výměnu a obchodníci si vybírají, co zrovna potřebují.“

Kris se zatoulala v myšlenkách a rozpovíдалa se o obchodování. Sice přeskakovala nesouvisle z jedné historky na jinou, ale radši jsem jí do toho nevstupoval a pozorně jsem poslouchal,

protože mluvila o něčem, co se mi mohlo hodit. Zdálo se, že okrajové čtvrti města byly spojeny v jeden velký chudinský prstenec, v němž vládl obrovský nedostatek základního vybavení a zásob. Jediné, čeho byl vždy dostatek, bylo tekuté „jídlo“, na které měl nárok každý bez omezení. Pokud se ale chtěl člověk dostat k čemukoliv lepšímu, mohl vyrazit na tržiště, které mělo omezený výběr, nebo se musel spolehnout na služby překupníků. Ti byli ale pro změnu vybíraví a vyměňovali pro vás nevýhodně. Vypadalo to jako klasická situace, kdy se z chudých stávají ještě chudší a bohatí nahoře pořád bohatnou.

„A jak do toho zapadá bohatá čtvrť?“ zeptal jsem se, když se na chvíli odmlčela.

„Jak to myslíš?“ zatvářila se Kris nechápavě.

„No jak probíhá obchod mezi centrem města a okrajem? Třeba když obchodník něco vyrobí a chce to prodat v centru?“ dodal jsem po chvíli.

„Takhle to přece nefunguje,“ podívala se na mě skeptickým pohledem, který si člověk zaslouží jen opravdu hloupým dotazem. „Do centra se vozí balíky z velkých továren. Jinak od nás nic nekupují, protože mají všeho dost.“

Asi jsem trochu zaskřípal zuby, protože mě iritovalo, že se mojí neznalosti pošklebuje malá holka, a uvažoval jsem, jestli se budu vyptávat dál, ale odložil jsem to radši na později. Něco se mi na jejím vyprávění nezdálo, protože takový model přece nedával smysl. Buď to fungovalo trochu jinak, než si myslela, nebo opomíjela něco důležitého. Existovala také možnost, že něco unikalo mně, ale pro tuto chvíli se jednalo o informace s celkem nízkou prioritou. Navíc se nám mezitím povedlo složit a připravit většinu nástrojů a blížili jsme se ke konci zdoluhavého procesu. Nakonec jsme všechno uložili do připravené bedny, kterou jsme následně připravili na inspekci od Loh-Ry.

„Moc děkuji za pomoc,“ usmála se na mě Kris a vzápětí mi vysekla přehnaně elegantní úklonu.

„Rádo se stalo,“ odpověděl jsem s úsměvem. „Ukážeš mi teď okolí, nebo si potřebuješ odpočinout?“

„Můžem jít klidně hned, ale...“ nedořekla větu, otočila se na podpatku a někam odběhla. Za chvíli se vrátila s hromadou špinavých hadrů. „Radši si vezmi tohle, v čistém oblečení by se na tebe všichni dívali divně. Já se taky převlíкну,“ dodala a zase zmizela.

Konečky prstů jsem štitivě rozbilil chuchvalec látek, které zapáchaly strojním olejem, a bohužel jsem byl nucen připustit, že se opravdu jedná o nějaký oděv. Kalhoty i košile z hrubého materiálu byly posety olejovými skvrnami, které by nejspíš z látky nešly vyprat, ani kdyby se o to někdo pokoušel. S povzdechem jsem se do „šatů“ převlékl a v duchu si přidal poznámku, že se tomuhle místu musím v budoucnu vyhýbat velkým obloukem.

Pohledem do zrcadla jsem si však ověřil, že to bude mnohem vhodnější oděv pro pohyb venku. Moje neoholená tvář jenom dotvářela dojem neupravenosti a po krátké úvaze jsem si trochu rozčuchal vlasy. Okamžitě jsem si vzpomněl na skupinku zdrogovaných dělníků v dešti a pokusil jsem se napodobit prázdný výraz jejich obličejů. Když jsem byl se svým úsilím spokojený, vrátil jsem se zpátky do pokoje, kde už na mě čekala Kris.

„To by šlo,“ zhodnotila můj vzhled s rychlým pokývnutím a vyrazila ke dveřím. Na sobě měla tmavé mužské šaty, které na ní opět trochu plandaly. Nebyl jsem si jistý, jestli za to může její štíhlá postava a padnoucí oblečení patří mezi další nedostatkové zboží, nebo to byl záměr, ale vlastně na tom nezáleželo. Vlasy měla schované pod čepicí, a dokonce si lehce ušpinila obličej. Dala si dost práce s tím, aby vypadala co nejméně jako dívka, což rozhodně nevěstilo nic dobrého.

Venku nás přivítalo ostré odpolední slunce a já si teprve teď uvědomil, kolik času jsme čištěním nástrojů ztratili. Také jsem začal ještě více nenávidět plátěné oblečení, ve kterém jsem se během těch pár minut zpotil. Kris mi nedopřála ani chvilku na rozkoukání a rychlým krokem vyrazila z šedé uličky, která ve mně vyvolávala stejně depresivní pocity, jako když jsem ji viděl poprvé v dešti.

Po projití několika navazujících křižovatek jsem musel své interní dojmy rozšířit. Zdálo se totiž, že depresivní atmosféra

prostupuje celou čtvrtí. Šedočerné budovy se opíraly jedna o druhou a jinou barvu bylo možné zahlédnout jen v místech, kde došlo k jejich poškození a obyvatelé neměli materiál na opravu. V takových případech zjevně použili cokoliv, co měli zrovna po ruce – cihly, vlnitý plech, ulomený kus plastu nebo bloky vypálené hlíny.

Kris už zase štěbetala, ale protentokrát se omezila na prosté popisy jednotlivých domů a zajímavějších oblastí. Dozvěděl jsem se, kde se dá sehnat starší oblečení, jak vypadají nutriční centra s jídlem, a dokonce mi ukázala pár opuštěných domů, které měly zatlučené dveře a jejich obyvatelé prý zmizeli neznámo kam. Přes všudypřítomnou bezútěšnost se zdálo, že se zdejší lidé s bídým životem smířili a snažili se ho zpříjemnit, jak to jen šlo. Naši procházku však přerušila série vysokých tónů, které se ozvaly z různých směrů, a já se tázavě podíval na Kris.

„Končí dopolední směna,“ pochopila okamžitě můj pohled. „Pojď raději stranou, teď tu bude chvíli až moc živo,“ dodala, bez otálení si sedla do stínu a opřela se o zeď nejbližší budovy. Napodobil jsem ji, zaplašil svou netrpělivost a čekal jsem, co se bude dít dál. Během několika minut se z domů a okolních ulic začali trousit muži v oblečení podobném tomu, které jsem měl na sobě zrovna já.

Dvojice se spojovaly ve větší skupinky, které se následně řadily v překvapivě organizované útvary, a muži rychle rázovali ulicemi za nějakým pro mě neznámým úkolem. Během několika minut všechen rozruch ustal a já se začal pomalu zvedat. Kristin mě jenom rychle chytila za rukáv a zavrtěla zamítavě hlavou.

Znovu jsem se posadil a neubránil se přitom hlasitému povzdechu. Za chvíli se před námi zopakoval stejný výjev, tentokrát však probíhal obráceně. Seřazené oddíly přicházely spořádaným, i když trochu unaveným krokem, postupně se rozpadaly na menší a menší skupinky, až nakonec muži po jednom nebo ve dvojicích zmizeli v okolních domech. Tentokrát už jsem si všiml, že se některé skupiny liší barvou oděvů nebo drobnými nášivkami na pracovních košilích, ale rozdíly byly opravdu minimální.

Během dvaceti minut zase v ulicích zavládl klid a pohyb obyvatel se vrátil do běžných mezí. Pokud mělo střídání směn v místních továrnách takovou míru organizace, možná to se zdejšími lidmi nebylo ještě úplně zoufalé. A to jsem byl ochotný připustit i přes velmi pochybný vzhled dělníků. Mezi směnami nejspíše docházelo k odstávce strojů – jakmile bylo hotovo, začalo se zase z tovární čtvrti ozývat slabé, ale vytrvalé bzučení, na které jsem si během posledních dnů zvykl a do této chvíle jsem ho téměř nevnímal.

Znovu jsem se podíval na Kris, která už tentokrát souhlasně přikývla, a vyrazili jsme na další prohlídku okolí. Nemohl jsem se však ubránit zklamání. Sice mi ukazovala domy, které jí přišly zajímavé, a vyprávěla o lidech, s nimiž se daly vyměnit věci každodenní potřeby, ale to nebyly informace, které by mě zajímaly. Zdálo se, že procházíme komplexem chudinské čtvrti, který se zasekl na té nízké technologické úrovni a neměl kam pokračovat. Obyvatelé sice měli zaručený stálý přísun jídla, pracovat mohl každý, kdo o to měl zájem, ale za výdělek si toho ve skutečnosti moc pořídit nemohli a byli navždy uzavřeni ve svém šedočerném světě.

Během procházky na mě metropole silně zapůsobila a oproti pohledu ze vzduchu ve mně její velikost vyvolala skličující dojem. Slumy pokračovaly, kam až oko dohlédlo, a pokaždé, když jsme obešli šedou budovu, která zakrývala výhled, našli jsme za ní pobožené domy, které vypadaly stejně bezútěšně. Ulicemi spěchali zasmušení lidé pohánění svými tajemnými starostmi a mně nemohlo uniknout, jak málo konverzací a interakcí mezi nimi probíhá. Zdálo se, že mi do skládanky zdejší společnosti chybí ještě spousta kousků. Pořád jsem měl pocit, že mám před sebou něco zjevného, co mi uniká, ale nebyl jsem na to schopný ukázat prstem. Kdybych neměl na práci něco důležitějšího, byla by pro mě tahle civilizace fascinujícím projektem ke zkoumání.

Rozpačitě jsem se zastavil, protože na mě Kris vrhala rozladěný pohled, a já si uvědomil, že na mě nejspíš zase nějakou dobu mluvila.

„Omlouvám se, co jsi říkala?“

Pokusila se výhružně zamračit, ale moc se jí to nedařilo. „Říkala jsem, že teď půjdem na trh, ale musíme to obejít dokola,“ ukázala zešíroká a naznačila oblouk. „Tady to patří Yuedům a ty fakt nechcem potkat.“

Podíval jsem se, kterým směrem ukazuje, prohlédl jsem si celou oblast s obnoveným zájmem a po chvíli jsem našel to, co jsem hledal – symboly vyškrábané na stěnách. Vypadalo to jako nějaký znak nebo možná deformované písmeno, které jsem neznal, ale jehož význam byl jasný: „Nevstupovat, tohle je naše území a vy tady nemáte co dělat.“

Když jsem věděl, na co se zaměřit, nacházel jsem víc a víc indicíí. Ač se to zdálo nemožné, stavby tady byly ještě více zchátralé a jejich opravy ledabylejší. Vybitá okna byla na mnoha místech jen nahrubo zakrytá dřevěnými prkny nebo igelitem. A ulice, kterými jsme procházeli doteď, bych sice neoznačil za čisté, ale rozhodně se na nich neválely odpadky jako tady. Neopádek doprovázel slabý pach odpadu, hniloby a špatné hygieny, ale to poslední jsem si možná jen namlouval. Nemohl jsem se však ubránit zvědavosti a vykročil jsem přímo k zakázané oblasti.

„Hej, tam nemůžem,“ zatahala mě znovu Kris s nebyvalou naléhavostí za rukáv.

„Sama jsi říkala, že jste tam s mámou byly,“ odpověděl jsem přezíravě.

„Ale to byla tma, ne přes den,“ opáčila zoufale.

„Neboj, nechci jít nikam daleko. Projdu si jenom jednu nebo dvě ulice a půjdeme hned pryč. Vypadá to, že v dohledu nikdo není, takže čím rychleji tam půjdeme, tím rychleji zmizíme,“ ubezpečil jsem ji.

Na její tváři se sice stále zračila nervozita, ale nakonec nejistě přikývla. A tak jsme opatrně vyrazili podél zdi na území místního gangu. Pozorně jsem se rozhlížel, ale naštěstí to vypadalo, že tu opravdu nikdo není. I tak jsem se ale po druhé odbočce rozhodl, že jsem prozatím viděl dost. Obrátili jsme se k odchodu,

když tu se v uličce vedle nás otevřely dveře, ze kterých se vypo-
tácela dvě pochybně vypadající individua s kovovými trubkami
v rukou. Jeden z těch podivínů ji namířil přímo na mě, zařval
nějakou nadávku a vyrazil proti nám.

5.

Kris tlumeně vyjekla a začala pomalu ustupovat. Já jsem se jenom ušklíbl a udělal jsem krok vstříc blížícímu se muži, který se zastavil. Moje sebevědomé chování ho očividně znervóznilo. Nechtěl jsem mu dát čas se vzpamatovat a zavolat o pomoc. Namířil jsem ruku přímo na něj a ledabyle s ní mávnul. Na konečcích mých prstů zazářily drobné jiskřičky, ucítil jsem lehké mravenčení, a tím to skončilo.

Překvapeně jsem se podíval na svoji ruku a pobuda na druhé straně ulice udělal to samé. Magii, kterou jsem se reflexivně pokusil použít, jsem samozřejmě pořád neovládal, a tak jsem mu předvedl světelný trik, místo toho, abych ho okamžitě spálil na prach. Naštěstí se pořád tvářil nejistě a nejspíš si myslel, že v rukávu skrývám nějaký tazer. Nespouštěl jsem z něj pohled, snažil jsem se tvářit výhružně a ruku jsem stále držel napřaženou přímo na něj. Druhou rukou jsem popadl Kris za rameno a postrčil jsem ji za sebe.

„Padej odsud,“ zavrčel jsem mezi zuby.

„Ale...“

„Vypadni, teď hned!“ zakřičel jsem a nenechal ji namítnout nic dalšího. Koutkem oka jsem si ověřil, že se obrátila na útěk, a pomalu jsem couval za ní. Divoce jsem mával nataženou rukou a cenil jsem u toho zuby v zoufalé snaze vyvést oba muže z míry. Přesto se blížili a vzdálenost mezi námi se každou sekundou zmenšovala. Jeden něco zavrčel, načež se rozdělili a začali se ke mně přibližovat ze dvou stran. Nastražil jsem uši, ale za

sebou jsem už nic neslyšel. Jestli Kris nestihla utéct dost daleko, byl to už jen její problém, víc času jsem pro ni získat nemohl.

Máchnul jsem rukou proti muži, kterého jsem poprvé vystrašil jiskrami, a on poplašeně uskočil. Než si stihl uvědomit, že se vůbec nic nestalo, byl jsem už dávno v pohybu, otočil jsem se na podpatku a rozběhl se ulicí zpátky do bezpečné oblasti. Jeho parťák se sice vzpamatoval a ohnal se po mně trubkou, ale chvilkové zaváhání stačilo, aby těsně minul. Za sebou jsem slyšel dvojhlas tlumených nadávek, který vzápětí následovalo dusání nohou. Neodvažoval jsem se ohlédnout, místo toho jsem se snažil vybičovat své tělo k co největšímu výkonu. Moje tempo přesto nebylo příliš oslnivé, ale podle hlasitého chrchlání a kašlání měli moji pronásledovatelé ještě větší problémy.

Ať už si vybrali kterýkoliv ze zlovyků, které jsem měl v této společnosti možnost pozorovat, naštěstí to nevypadalo na užívání stimulantů. Zahnul jsem za roh a snažil se přinutit své nohy k co nejrychlejšímu pohybu. Bylo mi jasné, že to nezvládnou dlouho, ale sípání, které jsem slyšel za sebou, napovídalo, že ti dva jsou na tom mnohem hůř. Risknul jsem krátký pohled přes rameno a skutečně to tak vypadalo. Oba měli sice ve tvářích vzteklé výrazy a oči podlité krví, ale těla už jim vypovídala službu, takže začínali zaostávat.

Otočil jsem se zpátky a soustředil se na svůj dech. Byl jsem zvyklý na delší trasy a moje výhoda se konečně začala ukazovat. Za normálních okolností bych je setřásl během chvilky, ale po mém blízkém setkání se smrtí mě na nohou držela jen léčivá magie a nebyl jsem zrovna ve formě. Naštěstí jsem narazil na lidské trosky, na které stačil i podprůměrný výkon. Navíc jsme vyběhli z jejich území, a tak jsem se nemusel bát, že si na pomoc přivolají posily. Podařilo se mi téměř uklidnit dech a dovolil jsem si spokojený úšklebek – stačilo vydržet už jenom chvilku.

O chvíli později jsem dostal úder mezi lopatky, který mě poslal do neohrabaného kotoulu. Vyškrábal jsem se na kolena, potácivě vyskočil na nohy a snažil se zorientovat. Nechápal jsem, kdy se

ke mně zvládli přiblížit. Otočil jsem se se zdviženými pažemi, abych si ochránil hlavu před dalšími údery, ale žádné nepřicházely.

Konečně jsem se pořádně rozhlédl a své pronásledovatele jsem zahlédl dvacet metrů za mnou. Jeden ležel na zemi a vyčerpaně oddechoval, zjevně neschopný dalšího pohybu. Druhý stál vedle něj a zlomený v pase zvracel přímo na chodník. Až po chvíli jsem si všiml kovové trubky ležící kousek ode mě, kterou po mně nejspíše hodil a nějakým zázrakem se i trefil. Naštěstí už byli na samé hranici sil svých zchátralých fyzických schránek a šťastný zásah ani nezaregistrovali. Neměl jsem v plánu dát jim šanci, aby se vzpamatovali, a obrátil jsem se k nim zády. Nasadil jsem mírný poklus a začal jsem se obloukem vracet zpět ke svému skromnému obydlí. Pochyboval jsem, že mě ještě někdo bude pronásledovat, ale nechtěl jsem riskovat, že je přivedu až na práh domu, v němž jsem byl pořád jako host.

Přestože jsem svůj orientační smysl vždy považoval za nadprůměrný, tentokrát jsem ho zjevně přecenil. Nevracel jsem se stejnou cestou, byl jsem v neznámém prostředí, všude kolem mě se tyčily ty stejné šedivé budovy, a navíc se začalo stmívat. A tak se z prostého zastíracího manévru stalo bloudění, kvůli kterému jsem ještě dlouhé hodiny nezvládl trefit zpátky.

Ulice byly nepříjemně ztemnělé a já si poprvé uvědomil, jak slabě jsou v noci osvětlené. Většina čtvrti se ponořila do tmy a světlo jsem nezahlédl v oknech domů ani v mezerách mezi okenicemi nebo pode dveřmi. Když jsem se ale obrátil směrem k centru města, uviděl jsem záři, která v kontrastu skoro oslepovala. Nechal jsem své oči přivyknout zpět temnotě a pak jsem se zadíval na hvězdnou oblohu. Pohled nahoru mi ale neudělal vůbec dobře. Přestože bylo nebe úplně bez mráčku, hvězdy zářily podivně tlumeným světlem a jejich pozice se mi zdála nepříjemně nesprávná. Připadalo mi, jako bych se díval na úplně jinou oblohu, než kterou jsem pozoroval celý svůj život. Měsíc byl zjevně v novu, a tak jsem, s výjimkou vzácných ostrůvků světla pouličních lamp, klopýtal temnotou.